

rejse en Indvending, gaaende ud fra, at det er uforligneligt med § 15's Ordlyd at optage dem her uden videre. Hvis det var den eneste Indvending, som kunde rejses derimod, vilde det jo være letinden tredie Behandling at finde en anden Ordning, som kunde være tilfredsstillende, en anden Plads for dem paa Organisationsloven. Jeg formener vedvarende, at de ikke bør undværes der.

Tesdorpf: Af de Punkter, som det ærede 7de kongevalgte Medlem (Hedemann) berørte, er der særlig et, som jeg vil tillade mig at komme tilbage til med nogle Ord, og det er Ændringsforslaget Nr. 31 til § 16. Vor Sømandsstand hører jo langt fra til den ringeste Klasse i vor Nation, vi have al Grund til at se med Stolthed paa vore Sømænd. Men som Regel staar deres økonomiske Stilling i et Misforhold til den Indsats af Liv og Lemmer, som de sætte ind i deres Dont. Her under Jernbanefunktionærernes Klasse ere nogle af de mest nervepirrende og ansvarsfulde Poster de, som beklædes af Kaptajnerne og første Maskinmestrene paa Dampfærgerne. Disse Mænd have ansøgt om at maatte faa Lov til at tage deres Anciennitet med ved Oprykningen fra anden til første Aldersklasse, idet de risikere, naar de f. Eks. have faaet tre Alderstillæg i anden Klasse og saa gaa op i første Klasse, da at begynde med en ringere Løn end den, de naaede i anden Klasse med de tre Alderstillæg. Selv om de ganske vist faa i Tillæg, hvad de mangle, saa tabe de i alle Tilfælde dog de Aar, som de have tjent i anden Klasse, og for de flestes Vedkommende vil det være vanskeligt at naa fuld Løn og derigennem fuld Pensionsret for sig selv og eventuelle Enker, inden de ere udslidte. Det forekommer mig, at der er noget uretfærdigt i, at netop den Klasse Mænd, Kaptajner og 1ste Maskinmestre, skulle være saaledes stillede. Ganske vist er det ikke store og brede Vande, Færgerne passere, men saa meget stærkere ere de befærdede, og saa meget større er Ansvaret for Kaptajnen for at føre Færgeren over gennem Snetykning og Taage, og reagerer Maskinen ikke øjeblikkelig paa Ordren fra Kommandobroen, hviler Ansvaret paa 1ste Maskinmester. Som sagt, disse to Klasser, Kaptajnerne og 1ste Maskinmestrene, indtage vel noget nær de mest ansvarsfulde og nerveopslidende Virksomheder inden for Etaten, og derfor er det uretfærdigt at udelukke dem fra de samme Goder, som ellers ifølge Loven ere til-

staaede de lavere Klasser. Jeg tillader mig paa det varmeste at anmode det høje Ting om at tage Mindretallets Indstilling til Følge, som vil søge at rette paa den efter min Mening begaaede Uretfærdighed over for Kaptajnerne og Maskinmestrene.

Stilling: Det kan jo ikke nægtes, at i den Betænkning, som er fremkommen baade fra Udvalgets Flertal og Mindretal, ses det, at der er vist megen Imødekommen paa forskellige Punkter, og jeg tror, at den ærede Ordfører har Ret i, at det foreliggende Forslag i sin Helhed vil blive mødt med megen Tilfredshed af samtlige Statsbanernes Funktionærer. At de alle skulle have faaet deres Ønsker opfyldte, var vel for meget at forlange. Men den højtærede Minister har ogsaa strakt sig meget vidt paa forskellige Punkter og vist en Imødekommen, som fortjener Paaskønnelse. — Naar jeg har begæret Ordet, er det særlig for at lægge et godt Ord ind for et Par Mindretalsforslag, hvor det forekommer mig, at Flertallet maaske kunde have vist en lille Smule Velvillie. Naar det har strakt sig saa vidt, kunde det nok gaa den Smule videre, det er jo saa lidt, der forlanges. Det angaar særlig Ændringsforslagene Nr. 23, 26, 27 og 28. De ere motiverede af Mindretallets Ordfører (Hedemann), og jeg skal derfor kun ganske kort anbefale dem og sige med Hensyn til at rykke Stationsforstandere af 7de Grad op fra 11te til 9de Klasse, forekommer mig ligefrem at være en Retfærdighedshandling. Assistenten, der have tjent i mange Aar, søge kun nødvendig ud til Stationsforstanderpladser, idet de derved ville blive stillede i en ringere Klasse og paa ringere Gage.

Den kongelige Udnævnelse for de første 5 Klasser har naturligvis vakt megen Tilfredshed. Man tør vel gaa ud fra, at der saa bliver ministeriel Udnævnelse for Assistenten m. m. Og den Sag maa derfor betragtes som værende gaaet et godt Skridt fremad med Hensyn til Æren, men med Hensyn til Lønningen maa jeg give den ærede Ordfører for Mindretallet Ret i, at Stationsforstanderne ere blevne noget brøstholdne, særlig fordi man har berøvet dem forskellige Indtægter, eller rettere, disse Indtægter blive mindre Aar for Aar. Det forekommer mig, at de maatte kunne fordre noget Ækvivalent for det Tab, der saaledes paaføres dem. Særlig hvis Loven om Statsbanetaksterne etc. gaar igennem, ville de faa en betydelig mindre Indtægt ved Salg af Frimærker, og den Procent spiller